

Cauza C-341/24**Rezumatul cererii de decizie preliminară întocmit în temeiul articolului 98 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții de Justiție****Data depunerii:**

8 mai 2024

Instanța de trimitere:

Corte suprema di cassazione (Italia)

Data deciziei de trimitere:

8 mai 2024

Recurentă:

Duca di Salaparuta SpA

Intimați:

Ministero dell'Agricoltura, della Sovranità Alimentare e delle Foreste

Consorzio volontario di tutela dei vini DOC Salaparuta

Baglio Gibellina Srl

Cantina GIAC soc.coop. agricola

Madonna del Piraino Soc. coop. agricola

Obiectul procedurii principale

Procedura principală privește o cerere de declarare a nulității și/sau a nevalidității înregistrării unei DOP în sectorul vitivinicol și de recunoaștere a DOC corespunzătoare la nivel național. În susținerea acestei cereri, se arată că aceste denumiri sunt înșelătoare și/sau solicitate cu rea-credință și, în orice caz, aduc atingere altor mărci.

Obiectul și temeiul juridic al trimiterii preliminare

Cererea de decizie preliminară privește interpretarea Regulamentelor (CE) nr. 1493/1999, nr. 1234/2007 și nr. 1308/2013 în vederea stabilirii regimului aplicabil verificării validității înregistrării, efectuată în anul 2009, a unei DOP de vinuri a cărei denumire era deja recunoscută înainte de intrarea în vigoare a Regulamentului (CE) nr. 1234/2007. Această denumire interferează cu o marcă comercială anterioară care se bucură de renume și, prin urmare, poate induce în eroare consumatorii cu privire la identitatea vinului.

Prin intermediul primei întrebări preliminare, instanța de trimitere ridică problema dacă, în acest caz, trebuie aplicate dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, anexa VII litera F punctul 2 litera (b) și, în consecință, dacă o astfel de înregistrare este permisă sau dacă trebuie să se aplice dispozițiile articolului 118k din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, ale articolului 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și ale articolului 101 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1308/2013 și, prin urmare, o asemenea înregistrare nu este permisă.

A doua întrebare preliminară privește numai ipoteza în care Curtea de Justiție ar aprecia că dispozițiile Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 litera F se aplică verificării validității înregistrării DOP în cauză. Instanța de trimitere ridică problema dacă, într-un astfel de caz, există norme diferite de aceste din urmă dispoziții care determină nevaliditatea unei DOP sau exclud protecția acesteia atunci când aceeași DOP interferează cu o marcă comercială anterioară care se bucură de renume și poate, așadar, să inducă în eroare consumatorii cu privire la identitatea vinului.

Întrebările preliminare

„1. (...) [Î]nregistrările DOP-IGP, în sectorul vitivinicol, ale denumirilor preexistente Regulamentului (CE) nr. 1234/2007, înlocuit ulterior prin Regulamentul nr. 1308/2013, precum, în special, DOP „Salaparuta” PDO-IT-A0795 din 8 august 2009, sunt supuse, în ceea ce privește impedimentul determinat de o marcă anterioară care, prin notorietate și reputație, ar putea face ca DOP-IGP în cauză să devină înșelătoare («protecția este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a vinului în cauză»), articolului 43 [alineatul (2)] din Regulamentul (CE) nr. 479/2008, respectiv [articolului] 118k din Regulamentul nr. 1234/2007 (ulterior articolul 101 [alineatul (2)] din Regulamentul nr. [1308]/2013), care exclude protecția DOP sau a IGP atunci când denumirea în cauză ar putea induce în eroare consumatorul «având în vedere reputația și notorietatea unei mărci» sau norma menționată nu este aplicabilă denumirilor care beneficiau deja de protecție națională înainte de înregistrarea unitară la nivel european, în conformitate cu principiul certitudinii juridice (Curtea de Justiție, Hotărârea din 22 decembrie 2010, Bavaria, cauza C-120/2008), potrivit căruia o situație de fapt trebuie apreciată în mod obișnuit și în lipsa unor dispoziții

expresse contrare în lumina normelor de drept aflate în vigoare la momentul la care aceasta s-a produs, cu consecința aplicării reglementării anterioare, prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 și a soluționării conflictului dintre denumirea de origine și marca anterioară pe baza celor prevăzute de această reglementare la litera F [punctul] 2 litera (b) din anexa VII la regulamentul menționat?

2. Dacă se confirmă, pe baza răspunsului la prima întrebare, necesitatea aplicării, la situația de fapt din prezenta cauză, a Regulamentului nr. 1493/1999, (...) reglementarea prevăzută la litera F din Anexa [VII] la Regulamentul nr. 1493/1999, care are ca obiect soluționarea conflictului dintre o marcă înregistrată pentru un vin sau un must de struguri care este identică cu denumirile de origine sau cu indicațiile geografice protejate ale unui vin, epuizează toate ipotezele de coexistență a diferitor semne și de protejare a denumirilor de vinuri sau rămâne, în orice caz, o ipoteză de nevaliditate sau de neprotejare a DOP sau a IGP ulterioare, în cazul în care indicația geografică poate induce în eroare publicul cu privire la identitatea reală a vinului având în vedere reputația unei mărci anterioare, în temeiul principiului general al caracterului neînșelător al semnelor distinctive?"

Dreptul Uniunii invocat

Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, în special articolul 17; Regulamentul (CEE) nr. 2081/92, în special articolele 14 și 17; Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, în special articolele 48, 52 și 54 și anexa VII; Directiva 2000/13/CE, în special articolul 2; Regulamentul (CE) nr. 753/2002, în special articolul 28; Regulamentul (CE) nr. 510/2006, în special articolele 3 și 14; Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, în special articolele 118b, 118i, 118k, 118l, 118s și 118u; Regulamentul (CE) nr. 479/2008, în special articolele 43, 44, 51 și 54; Regulamentul (UE) nr. 1151/2012; Regulamentul (UE) nr. 1308/2013, în special articolele 101 și 107.

Dispozițiile naționale invocate

Instanța de trimitere face referire la mai multe dispoziții italiene în materie, fără a le explica însă în detaliu, și anume: legge 10 febbraio 1992, n. 164 - Nuova disciplina delle denominazioni d'origine dei vini (Legea nr. 164 din 10 februarie 1992 - Noua reglementare a denumirilor de origine ale vinurilor), în special articolul 1; decreto del Presidente della Repubblica 20 aprile 1994, n. 348 - Regolamento recante disciplina del procedimento di riconoscimento di denominazione d'origine dei vini (Decretul Președintelui Republicii nr. 348 din 20 aprilie 1994 - Regulamentul privind procedura de recunoaștere a denumirii de origine a vinurilor); decreto legislativo 10 febbraio 2005, n. 30 - Codice della proprietà industriale, a norma dell'articolo 15 della legge 12 dicembre 2002, n. 273 (Decretul legislativ nr. 30 din 10 februarie 2005 - Codul proprietății industriale, conform articolului 15 din Legea nr. 273 din 12 decembrie 2002), în special articolele 14 și 29; decreto legislativo 23 giugno 2003, n. 181 - Attuazione della direttiva 2000/13/CE concernente l'etichettatura e la presentazione dei

prodotti alimentari, nonché la relativa pubblicità (Decreto legislativo nr. 181 din 23 iunie 2003 - Punerea în aplicare a Directivei 2000/13/CE privind etichetarea și prezentarea produselor alimentare, precum și publicitatea acestora), în special articolul 2; decreto legislativo 8 aprile 2010, n. 61 - Tutela delle denominazioni di origine e delle indicazioni geografiche dei vini, in attuazione dell'articolo 15 della legge 7 luglio 2009, n. 88 (Decreto legislativo nr. 61 din 8 aprilie 2010 - Protecția denumirilor de origine și a indicațiilor geografice ale vinurilor, în temeiul articolului 15 din Legea nr. 88 din 7 iulie 2009); decreto legislativo 12 dicembre 2016, n. 238 - Disciplina organica della coltivazione della vite e della produzione e del commercio del vino (Decreto legislativo nr. 238 din 12 decembrie 2016 - Reglementarea organică a cultivării viței-de-vie și a producției și comerțului cu vin).

Prezentare succintă a situației de fapt și a procedurii

- 1 Din cererea de decizie preliminară reiese că recurenta din procedura principală este o întreprindere vinicolă deținătoare a anumitor mărci comerciale care desemnează vinurile rezultate din producția sa. În 2016, aceasta a acționat în judecată, în special, pe intimații din procedura principală în fața Tribunale di Milano (Tribunalul din Milano) pentru a solicita să se declare, în principal, nulitatea și/sau invaliditatea înregistrării unei DOP efectuate în 2009 și recunoașterea unei DOC intervenite în 2006: aceasta a susținut că aceste denumiri sunt înșelătoare și/sau solicitate cu rea-credință și, în orice caz, interferează cu mărcile recurente înregistrate în 1989 și dotate cu renume. Astfel, atât aceste denumiri, cât și aceste mărci conțin expresia „Salaparuta”. Instanța menționată a respins cererea recurente, care a declarat apel împotriva hotărârii acesteia din urmă la Corte di appello di Milano (Curtea de Apel din Milano). Corte di appello (Curtea de Apel) a confirmat hotărârea pronunțată în primă instanță. Recurenta a formulat recurs împotriva acestei din urmă hotărâri la Corte di cassazione (Curtea de Casație), instanța de trimitere.

Principalele argumente ale părților în procedura principală

- 2 Prin recursul formulat, recurenta invocă cinci motive, dintre care primele trei sunt relevante pentru întrebările preliminare.
- 3 Prin intermediul primului motiv, recurenta invocă încălcarea articolului 118k alineatul (2) din Regulamentul nr. 1234/2007, al cărui text este reluat la articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și la articolul 107 din Regulamentul (CE) nr. 1308/2013. Corte di appello (Curtea de Apel) ar fi statuat în mod eronat că, în vederea verificării validității DOP în litigiu, este necesar să se aplice norma tranzitorie prevăzută la articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008, care reia în esență dispozițiile articolului 118s din Regulamentul (CE) 1234/2007 și care prevede protecția automată a denumirilor, precum cea în cauză, deja protejate în temeiul reglementării anterioare din Regulamentul (CE) nr. 1493/1999.

- 4 În schimb, recurenta susține că, pentru a verifica validitatea DOP în litigiu, trebuie să se aplice articolul 118k alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, care exclude protecția unei denumiri de origine atunci când, având în vedere reputația și notorietatea unei mărci, consumatorii ar putea fi induși în eroare cu privire la identitatea reală a vinului în cauză.
- 5 Potrivit recurenteii, pe de o parte, recunoașterea la nivel național a DOC conținând expresia „Salaparuta” a fost efectuată când era în vigoare Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, pe de altă parte, înregistrarea DOP conținând expresia „Salaparuta” a fost efectuată ulterior și anume la 8 august 2009, în temeiul Regulamentelor (CE) nr. 1234/2007 și nr. 479/2008. Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 s-ar fi limitat să admită recunoașterile la nivel național, impunând comunicarea acestora Comisiei, fără a prevedea condiții pentru recunoaștere sau pentru respingerea unor astfel de recunoașteri. Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 491/2009, ar fi abrogat Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, cu efect de la 1 august 2009. Începând de la această din urmă dată, în procedura de înregistrare a unei DOP, înregistrarea menționată ar fi condiționată de decizia finală a Comisiei, în timp ce statelor membre le-ar fi fost încredințată desfășurarea unei simple proceduri preliminare de evaluare.
- 6 Recurenta amintește că regimul tranzitoriu prevăzut la articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și la articolul 118s din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, care a fost preluat la articolul 107 din Regulamentul (CE) nr. 1308/2013, prevedea că denumirile ocrotite prin recunoașteri naționale anterioare și protejate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 erau înregistrate în temeiul și ca efect al noului regim, cu excepția cazului în care ar interveni un refuz administrativ din partea Comisiei înainte de 31 decembrie 2014.
- 7 În aceste condiții, potrivit recurenteii, regimul tranzitoriu amintit la punctul 13 de mai sus trebuie înțeles în sensul că, pentru denumirile protejate în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, recunoașterea la nivel național a DOC nu constituia decât o condiție prealabilă. Aceasta din urmă ar fi necesară, dar nu suficientă în vederea înregistrării DOP la nivelul Uniunii. DOP înlocuiește, așadar, recunoașterea la nivel național anterioară, astfel încât, în conformitate cu dispozițiile citate anterior ale Regulamentelor (CE) nr. 479/2008 și nr. 1234/2007, protecția acordată denumirilor de vinuri existente este conferită exclusiv de reglementarea în vigoare la data înregistrării DOP pentru aceste vinuri.
- 8 Rezultă că, astfel cum susține recurenta, noile înregistrări ale DOP referitoare la denumiri recunoscute deja la nivel național în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, potrivit normei tranzitorii prevăzute la articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și la articolul 118s din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007, nu intră în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, ci constituie noi înregistrări în sensul dreptului Uniunii. Noile înregistrări ar exista numai de la data la care sunt efectuate și ar fi protejate în temeiul dreptului Uniunii în vigoare la aceeași dată și anume în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1234/2007 și, în prezent, al Regulamentului (CE) nr. 1308/2013.

- 9 În aceste condiții, recurenta contestă hotărârea atacată în măsura în care aceasta din urmă stabilește că articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 nu este aplicabil verificării validității înregistrării DOP în cauză, pentru motivul că recunoașterea la nivel național a DOC conținând expresia „Salaparuta” încetase în anul 2006 și că recunoașterea menționată beneficiase ulterior de protecția prevăzută la articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008.
- 10 În opinia recurente, în primul rând, recunoașterile DOC la nivel național care existau anterior anului 2009, printre care recunoașterea DOC conținând expresia „Salaparuta”, au fost abrogate și au încetat începând de la 1 august 2009. În al doilea rând, înregistrarea DOP în litigiu nu presupunea numai încheierea procedurii de recunoaștere a DOC menționate, ci a implicat și desfășurarea unei proceduri administrative distincte. Această procedură administrativă de înregistrare a DOP, care intră exclusiv în domeniul de aplicare al dreptului Uniunii, a început prin înregistrarea DOP în cauză, efectuată la 8 august 2009, și s-a încheiat la 1 ianuarie 2015, întrucât Comisia nu a solicitat anularea acestei înregistrări până la 31 decembrie 2014, în conformitate cu dispozițiile articolului 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și ale articolului 118s din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007.
- 11 Recurenta susține că reglementarea prevăzută la articolul 118k din Regulamentul nr. 1234/2007 și la articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008, care exclude protecția unei denumiri atunci când aceasta este de natură să inducă în eroare consumatorul „având în vedere reputația și notorietatea unei mărci”, trebuie să se aplice de asemenea și verificării validității înregistrării DOP în litigiu, din moment ce această reglementare era în vigoare atât la data începerii și anume 8 august 2009, cât și la data încheierii, și anume 1 ianuarie 2015, a procedurii care a condus la înregistrarea DOP în cauză.
- 12 Potrivit recurente, anexa VII la Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 nu conținea o dispoziție analogă celei de la articolul 118k alineatul (2) din Regulamentul (CE) 1234/2007, care exclude în mod expres recunoașterea unei denumiri de origine în cazul în care consumatorul ar putea confunda această denumire cu o altă marcă comercială care se bucură de renume. În plus, articolul 118l din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 ar prevedea posibilitatea coexistenței unei denumiri de origine cu o marcă comercială în alte cazuri decât cel prevăzut la articolul 118k alineatul (2). Recurenta mai susține și că DOP în cauză este supusă dispozițiilor articolului 118k alineatul (2) menționat.
- 13 Prin intermediul celui de al doilea motiv de recurs, recurenta susține, cu titlu subsidiar [în ipoteza în care s-ar reține că reglementarea prevăzută la articolul 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) 479/2008 și la articolul 118k alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 nu este aplicabilă în speță], că, nici în temeiul reglementării anterioare și anume Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, înregistrarea denumirilor de vinuri de natură să inducă în eroare consumatorul având în vedere renumele unei mărci comerciale anterioare nu este permisă.

- 14 Recurenta contestă hotărârea atacată în măsura în care aceasta stabilește că o denumire care, precum în speță, interferează cu o marcă anterioară renumită, este de natură să inducă în eroare publicul cu privire la identitatea reală a vinului și se dovedește, așadar, înșelătoare, trebuie în mod necesar să fie recunoscută ca fiind validă în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, din moment ce acesta din urmă nu prevede în mod expres nevaliditatea unei asemenea denumiri.
- 15 Potrivit recurente, în lumina unei interpretări sistematice a Regulamentului (CE) nr. 1493/1999 în raport cu celelalte norme ale dreptului Uniunii, pe de o parte, protecția unei denumiri geografice înșelătoare trebuie exclusă. Pe de altă parte, nu ar fi justificată interpretarea reglementării reținute în hotărârea atacată potrivit căreia, în ceea ce privește vinurile, denumirile înșelătoare nu ar fi lipsite de validitate pentru simplul motiv că au fost recunoscute la nivel național înainte de introducerea reglementării prevăzute de Regulamentele (CE) nr. 479/2008 și nr. 1234/2007.
- 16 Prin intermediul celui de al treilea motiv de recurs, formulat cu titlu subsidiar, recurenta are în vedere ipoteza că Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, anexa VII, trebuie interpretat în sensul că prevede și protecția DOP care, având în vedere renumele unei mărci anterioare, sunt de natură să inducă în eroare consumatorii cu privire la identitatea reală a vinului; în acest caz, în temeiul anexei VII litera F punctul 2 din Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, respectiva marcă anterioară, atunci când este identică, precum în speță, cu o DOP înregistrată ulterior, nu ar mai putea fi nici măcar utilizată, astfel încât, potrivit recurente, această marcă ar fi expropriată în lipsa unor motive de utilitate publică și fără despăgubire.
- 17 În această privință, recurenta invocă o diferență de tratament nerezonabilă în raport cu situația identică în ceea ce privește raportul dintre marca anterioară având un renume ridicat și o DOP înregistrată ulterior în temeiul Regulamentului (CE) nr. 2081/1992, care privește denumirile de origine ale altor produse agricole sau alimentare decât vinurile. Astfel, articolul 14 alineatul (3) din acest din urmă regulament prevede: „O denumire de origine sau o indicație geografică nu se înregistrează atunci când, având în vedere renumele mărcii, notorietatea și durata de utilizare a acesteia, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului”. [traducere neoficială]

Prezentare succintă a motivării trimiterii preliminare

- 18 Din decizia de trimitere în cauză reiese că prima întrebare preliminară privește regimul de protecție aplicabil în situațiile, precum în speță, referitoare la perioada cuprinsă între anul 2006 și anul 2009, în care exista o denumire de origine preexistentă și anume o DOC emisă în statul membru în anul 2006, la care s-a adăugat sau a fost înlocuită cu o protecție la nivelul Uniunii, și anume o DOP. În această privință, instanța de trimitere ridică problema dacă prima recunoaștere – la nivel național – produce efecte și beneficiază de protecție în temeiul Regulamentului (CE) nr. 1439/1999 sau dacă este necesar să se considere că o

astfel de recunoaștere este înlocuită de DOP și, prin urmare, această denumire este guvernată de reglementarea în vigoare în cursul procedurii de înregistrare a aceleiași DOP.

- 19 În ceea ce privește cadrul juridic al Uniunii, în decizia de trimitere se subliniază că Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 a prevăzut o primă redefinire a reglementării pieței vinului, introducând o clasificare a vinurilor. Regulamentul (CE) nr. 479/2008 ar fi stabilit o nouă clasificare în sectorul vitivinicol, care prevede DOP și IGP pentru vinurile care prezintă o legătură specifică cu teritoriul de origine.
- 20 Potrivit instanței de trimitere, aplicarea DOP și IGP în sectorul vitivinicol a implicat, în general, excluderea sistemelor naționale de protecție, astfel încât regulamentele referitoare la acest sector au introdus norme tranzitorii pentru a ține seama de faptul că, în Uniune, anumite ordini juridice naționale prevedeau deja o reglementare a denumirilor de origine. Italia, făcând uz de o posibilitate prevăzută de Regulamentul (CE) nr. 1308/2013, ar fi păstrat denumirile naționale, care pot, așadar, să stea în continuare alături de denumirile europene. În această privință, denumirea de origine „DOC” ar continua să aibă valoare la nivel național.
- 21 Decizia de trimitere precizează, în plus, că procedura de înregistrare a DOP cuprinde trei etape. În prima etapă, producătorii vinicoli prezintă cererea de înregistrare a DOP statului membru în care este situată zona de producție a vinurilor. Într-o a doua etapă, statul membru transmite cererea Comisiei, după verificarea îndeplinirii condițiilor și după soluționarea eventualelor opoziții. În a treia etapă, Comisia efectuează o verificare suplimentară și adoptă decizia finală cu privire la înregistrarea DOP.
- 22 Instanța de trimitere menționează, în continuare, Hotărârea Curții de Justiție în cauza Bavaria, C-120/2008, referitoare la interpretarea Regulamentului (CE) nr. 2081/1992 privind denumirile de origine ale produselor agricole sau alimentare care nu fac parte din sectorul vitivinicol. Din această hotărâre ar reieși, pe de o parte, că principiul securității juridice se opune posibilității ca punctul de pornire al întinderii în timp a unui act al Uniunii să fie stabilit la o dată anterioară publicării acestuia; cu titlu excepțional, situația poate fi diferită dacă obiectivul care trebuie atins impune acest lucru și dacă încrederea legitimă a persoanelor interesate este respectată în mod corespunzător. Pe de altă parte, în aceeași hotărâre, Curtea ar fi statuat că același principiu al securității juridice prevede ca orice situație de fapt să fie apreciată în mod obișnuit și în lipsa unor dispoziții exprese contrare în lumina normelor de drept aflate în vigoare. În plus, totuși, deși legea nouă își produce astfel efectele numai pentru viitor, aceasta se aplică, în lipsa unei derogări, și efectelor viitoare ale unor situații apărute sub incidența legii vechi.
- 23 Instanța de trimitere observă că, potrivit hotărârii atacate, în speță este aplicabil articolul 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008, potrivit căruia denumirile de origine deja protejate în temeiul articolului 54 din Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 beneficiază de o protecție automată, prin intermediul înregistrării

prevăzute la articolul 46 din același Regulament (CE) nr. 479/2008, fără a aduce atingere posibilității Comisiei de a dispune anularea protecției până la 31 decembrie 2014.

- 24 În schimb, potrivit recurenței, dispozițiile articolului 51 din Regulamentul (CE) nr. 479/2008 și ale articolului 118s din Regulamentul (CE) nr. 1234/2007 se aplică numai procedurii de înregistrare a DOP în litigiu, în timp ce verificării validității înregistrării aceleiași DOP i se aplică dispozițiile articolului 43 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 479/2008, întrucât DOP în cauză, înregistrată la 8 august 2009, constituie un element nou care nu poate intra în domeniul de aplicare al Regulamentului (CE) nr. 1493/1999, acesta fiind abrogat cu efect de la 1 august 2009.
- 25 A doua întrebare preliminară privește ipoteza în care s-ar considera că Regulamentul (CE) nr. 1493/1999 se aplică în situația avută în vedere la prima întrebare. În decizia de trimitere se subliniază că regulamentul menționat nu conține nicio dispoziție specifică aptă să soluționeze conflictul dintre o marcă anterioară care se bucură de renume și, pe de altă parte, o denumire de origine ulterioară care interferează cu această marcă și este de natură să inducă în eroare consumatorii. În acest context, instanța de trimitere ridică problema dacă din interpretarea sistematică a reglementărilor privind protecția mărcilor se poate deduce un principiu general care protejează mărcile, inclusiv denumirile de origine, împotriva semnelor înșelătoare ulterioare, ținând seama de articolul 14 din Regulamentul (CE) nr. 2081/1992, chiar dacă acesta nu este aplicabil sectorului vitivinicol.
- 26 Astfel cum precizează instanța de trimitere, Regulamentul (CE) nr. 2081/1992 menționat, spre deosebire de Regulamentul (CE) nr. 1493/1999, urmărea să reglementeze în mod complet și exclusiv materia denumirilor de origine. În special, articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul (CE) nr. 2081/1992 conținea norma potrivit căreia o denumire de origine nu trebuie să fie înregistrată atunci când, având în vedere renumele unei mărci, notorietatea și durata utilizării acesteia, înregistrarea este de natură să inducă în eroare consumatorul cu privire la identitatea reală a produsului. Această normă, pentru vinuri, a fost introdusă abia prin Regulamentul (CE) nr. 497/2008.
- 27 În această privință, instanța de trimitere amintește că mai multe norme interzic orice semn distinctiv sau descriptiv, marcă sau denumire de origine care pot să inducă publicul în eroare, precum în special articolul 10 bis din Convenția de la Paris din 20 martie 1883 pentru protecția proprietății industriale, articolul 3 bis din Aranjamentul de la Madrid din 14 aprilie 1891 privind sancțiunile pentru indicațiile de proveniență false sau înșelătoare, revizuit ulterior la Washington, la Haga, la Londra și la Lisabona, precum și articolul 2 din Directiva 2000/13.
- 28 Instanța de trimitere subliniază că, potrivit intimațiilor, în conflictul dintre mărci și indicațiile de calitate, se aplică adesea o normă diferită de norma fundamentală în materie de semne distinctive, potrivit căreia drepturile anterioare au prioritate față

de drepturile ulterioare. În această privință, din dreptul Uniunii ar reieși o alegere legislativă în favoarea indicațiilor de calitate care ar implica o prevalență a acestora asupra celorlalte semne distinctive.

- 29 Potrivit instanței de trimitere, în sectorul vitivinicol, raporturile dintre denumirile protejate și mărci au fost reglementate în mod substanțial identic cu celelalte produse agroalimentare abia prin Regulamentul (CE) nr. 479/2008, care a introdus un nou sistem de înregistrare la nivel comunitar a DOP și a IGP pentru vinuri, intrat în vigoare la 1 august 2009, în locul sistemului instituit prin Regulamentul (CE) nr. 1493/1999. Acest sistem se baza pe înregistrarea la nivel național a denumirilor, recunoscute apoi automat la nivel comunitar.